

*Зоран Милошевић**

Институт за политичке студије, Београд

О ГУБИТКУ ТЕРИТОРИЈА И АСИМИЛАЦИЈИ ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА

Сажетак

Према подацима Конрада фон Хеснера у XVI веку било је 60 народа словенског језика. Преостало је 14, док су остали асимиловани и избрисани са етничке мапе. Такође, територије које су Словени изгубили износе близу 700.000 квадратних километара. Уз све то Запад и даље настоји да преостале православне Словене уништи стварајући нове народе са идеологијом мржње према народу из ког су потекли.

Такође, на удару су се нашле и поједине институције православних Словена, пре свега Црква, где се води политика поништавања или одрицања од аутокефалности и њихово потчињавање Фанару, тачније константинопољском патријарху као новом источном папи.

Кључне речи: Православље, Словени, геополитика, асимилација, етноцид, словенофобија, русофобија, србофобија, Руси, Срби, социјални инжењеринг.

УВОД

Ако прихватимо податак Конрада фон Хеснера да је у XVI веку било 60 народа словенског језика, (Кикешев 2014, 28) а да сада имамо, условно речено, 14 (Руси, Белоруси, Украјинци, Срби, Бугари, Хрвати, Бошњаци, Словенци,

* zoran.milosevic@yandex.com

Црногорци, Македонци, Пољаци, Чеси, Словаци и Лужички Срби). Условно, јер је потребно бројати уз неки критеријум, на пример државе (онда опадају Лужички Срби). Потом, колико словенских народа има државу и да ли неки народи имају више држава. *Етнички критеријум* смањује број словенских народа, јер су Руси, Белоруси и Украјинци један народ, као и Срби, Црногорци, Бошњаци, Македонци и Хрвати. У сваком случају, ако оставимо и први критеријум *недостаје 46 словенских народа!* Где су ти народи словенског језика нестали?

Истовремено, ако упоредимо древне и садашње границе Словена видимо да недостаје територија величине 330.000 квадратних врста (Кострикова 2017, 43) (1 верста равна 1.0668 км, значит 7 верст - околo 7,5 км).¹ Ова површина (са преживелим становништвом које је асимиловано) представља сво Пруско краљевство, сав немачки део Аустријске империје и све територије Мађарске. Другим речима, земље и становништво које су изгубили Словени дали су срж трима државама. Ове територије и Немци и Мађари сматрају својим исконским територијама. (Кикешев, 329).

Ништа боља није ситуација ни код Срба. Територије које су Срби изгубили износе око **335.341km²**: територије Ердеља/Трансилваније, Влашке и Молдавије – од којих је асимилацијом створен нов народ - Румуни²; затим део Егејске Македоније где је извршена хеленизација Словена; Албанија и Косово и Метохија где је извршена брутална асимилација Срба (која на наше очи још траје),³ као и део Северне

1 Скољко километров в версте, <https://zen.yandex.ru/media/cyrillitsa.ru/skolko-kilometrov-v-verste-5b07c9c72f578c614c6f7951>

2 О овој теми видети: Зоран Милошевић, Румынизм, Молдавия и Сербия, у зборнику: *“Румынски експанзионизм вчера и сегодња”*, Материјали Международной научно-практической конференции „100-летие аннексии Бессарабии Румынией“, Институт социјално-политических исследований и регионального развития, Тирасполь, 2018, стр. 41 – 50.; *Румунија и румунизација Срба*, зборник радова, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи. Шабац, 2018. Уз све то после Првог светског рата „савезници“ Србије одузели су Србији (иако је имала већину у структури становништва од 60%) Источни Банат. Види: Зоран Милошевић, Узроци и околности који су утицали на предају Источног Баната Румунији од стране Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца (Југославије) после првог светског рата, *Национални интерес*, бр. 3, (2018), стр. 127-141.

3 Албанизација Срба у Дреници: Дреница друга српска Света Гора, <https://>

Македоније где је вршена и врши се и даље албанизација ове државе. Такође, званична турска дипломатија признаје да у Турској живи око 10 милиона потурчених и исламизованих Јужних Словена, углавном Срба, који још увек чувају свој језик, а које сада отима новостворени народ у Босни и Херцеговини – Бошњаци.

Са горе наведеним подацима сагласна су и најновија истраживања из ДНК генеалогije. (Кљосов 2013, 213).

Једном речју, ако се сагледају подаци суочавамо се са невероватном геополитичком трагедијом која је прекривена равнодушношћу преживелих Словена. Професор Јован Ђорђевић указивао је да код Срба постоји чудна равнодушност према изгубљеним територијама и сународницима који живе ван Србије. „Ми, Срби, заиста смо чудновати људи. Ми смо пријатељи мира, слоге и братства са целим светом. Наша је девиза: „Сваком своје.“ Ми се ове хришћанске врлине придржавамо у толикој мери, да она већ прелази у грех према

balkanskageopolitika.com/2020/10/27/albanizacija-srba-u-drenici-drenica-druga-srpska-sveta-gora/; професор Првослав Радић, са Филолошког факултета у Београду објавио је Чланак „Белешке о етничком идентитету Косметских Шиптара“, <https://balkanskageopolitika.com/2021/01/06/beleske-o-etnickom-identitetu-kosmetskih-siptara/> у коме каже: „Крајем 19. столећа на Косову је боравио и Б. Нушић, познати српски књижевник и дипломата. Од 1889. године био је вицеконзул и конзул у Скопљу, Солуну, Серезу и Приштини, где је провео десетак година. У својим писмима србијанској влади фактографски прецизно описује тежак положај Срба у Косовском вилајету и зулуме који се над њима спроводе. Године 1902. објавио је књигу под насловом Косово, Опис земље и народа. Она има три дела, а сваки од њих више поглавља у којима се говори о природним, етничким, друштвеним, културним и другим одликама ове области. Аутор је књигу написао на основу сопствених дугогодишњих вишетематских истраживања, па је она и хроника Косова тога времена. И Нушић, као и његови претходници, поред „Арнаута [...] Черкеза, Влада, Јевреја и Цигана“, бележи бројно присуство „поарнаућених Срба“ и „Срба Османлија“. За праве „Арнауते“ аутор каже да их има мало, док су (сада већ) „поарнаућени Срби [...] најбројнији део становништва. Они чине три четвртине становништва Косовског“. Према верском, пак, гледишту (нпр. у Приштинској, Вучитрнској, Митровичкој кази), „Мухамеданаца“ је, збирно посматрано, било четири пута више него Срба. Нушићева књига је, чини се, објективно проговорила о стању српског народа на Космету тога времена, скрећући пажњу и на бројна насиља шиптарског (/ шиптаризованог) становништва над Србима, нарочито након Српско-турског рата, те и на наставак протеривања Срба с њихових пређашњих вековних станишта. Аутор указује на „разређеност српског живља, која с дана на дан постаје све то већа“, те на то да се српски живаљ на Косову осећа „све усамљенији и напуштенији“. То је, свакако, било још једно упозорење васколиком српском народу, а пре свега његовој интелектуалној елити.“

нама самима. Ми пуштамо да најпре други узму и оно што је заиста њино, а и оно што желе да буде њино. А нама – шта остане. Последица те наше грешне индоленције та је, да нас грабљиви суседи пљачкају и черупају са свих страна, а ми спокојно и са резигнацијом чекамо да нам они кажу шта је наше.

Тако нам је за сада остала само Црна Гора и ова наша Србија. Али, канда је и она још сувише велика нашој браћи са истока и запада, те су и њу ради да поткресују мало и слева и десна, док се не састану на Морави. Па да нас онда, братски, стрмоглаве у Мораву. “ – написао 1895. историчар, књижевник и аутор химне „Боже правде“ (и сада званичне химне државе Србије) професор Јован Ђорђевић.⁴ Констатација професора Ђорђевића скоро да се може применити и на Русе, код којих такође примећујемо овакав однос према територијама и сународницима (посебно у Украјини).

Трагедија православних Словена је још већа, ако се суочимо са подацима о неправдама и злочинима неправде нанете током Првог и Другог светског рата, који су вођени за њихово буквално уништење. Жртве које су поднели у овој борби су фасцинантне, сведоче о невероватном херојству и спремности на жртву. Само у Другом рату убијено је 40 милиона Словена, али то на Западу никога није ни заболело ни задивило. Данас се за разлику од холокауста жртве Словена без икаквог стида умањују и омаловажавају дилем „културне“ Западне Европе.

Наравно, не можемо рећи да Запад није посејао ново семе раскола међу Словенима које треба да доведе до даљег смањења броја овог народа, као и територија на којима живе. Ако је Украјина „болест“ руског народа,⁵(Смолин 2004) онда је покушај обојене револуције у Белорусији 2020. показао да се зараза проширила и да руски свет може да остане и без ових територија и народа. Слично је и са Србима на Балкану,

4 Професор Јован Ђорђевић 1895: Равнодушност Срба према територијама и сународницима иде до самоуништења, <https://balkanskageopolitika.com/2020/07/11/profesor-jovan-djordjevic-1895-ravnodusnost-srba-prema-teritorijama-i-sunarodnicima-ide-do-samounistenja/>

5 Види: М.Б. Смолин, „Украинская“ болезнь русской нации, Имперская традиция, СПб, 2004.

где се 2020. године водила огорчена борба за очување Црне Горе као српске територије и државе. Наравно, проблеми са фрагментацијом Срба укореењени су много раније.

Формирањем Краљевине Срба Хрвата и Словенаца (касније Краљевине Југославије) Срби су пристали да се Хрватској припоје Славонија и Далмација (које су биле посебне покрајине у Аустро-Угарској са својим парламентима и који су два пута одбили апелације хрватских националиста да се уједине), што је довело до асимилације тамошњих Срба, геноцида (у тзв. Независној држави Хрватској током Другог рата) и на крају протеривања током разбијања Социјалистичке Југославије у војној акцији названој „Олуја“, уз асистенцију Запада и НАТО. Све је то „хвала“ за опраштање ратне оштете прописане Хрватској због учешћа на страни Аустро-Угарске (држави агресору) у износу од 13 милијарди тадашњих француских златних франака.⁶ Међутим, не чине само Срби овакве глупости, и Руси још нису наплатили ратну одштету због агресије Наполеона на Русију 1812. године.⁷

Ништа боље, за Србе, није било ни када је после Другог светског рата формирана Социјалистичка (Титова, комунистичка) Југославија. Тада се вођена политика оправдавала два паролама: „борбом са великосрпским хегемонизмом“ и „Слаба Србија – јака Југославија!“ Због потреба да се ослаби Србија на њеној територији, одузетим из састава Србије, створена је Република Македонија, данас Северна Македонија (од Јужне Србије), Босна и Херцеговина (у којој су исламизовани Срби промовисани у конститутивни народ Муслимана (са великим „М“, иако су бројни критичари истицали да су муслимани припадници исламске религије, те не могу бити нација) и Црна Гора (која се после Првог светског рата ујединила са Србијом), а у самој Србији две аутономне покрајине Војводина и Косово и Метохија.⁸

6 Владимир ФРОЛОВ, Лукава католичка љубав и ратна одштета, <https://balkanskageopolitika.com/2020/12/28/lukava-katolicka-ljubav-i-ratna-odsteta/>

7 Види: Иван Рошпей, Скољко Франција должна Росии за вторжение Наполеона, <https://cyrillitsa.ru/history/99774-skolko-franciya-dolzha-rossii-zavtor.html>

8 Да подсетимо да је смисао стварања „Велике Албаније“ у коју би ушла територија Косова и Метохије као и Југа Србије је у раздвајању Словена на два дела и прекидање физичке границе са православном Грчком. У том

Разбијање социјалистичке Југославије извршено је на принципу поштовања тзв. републичких граница, без могућности било какве корекције. После се показало да и границе аутономних покрајина имају и те какав (гео)политички значај, јер су постале непроменљиве. У сваком случају машта непријатеља Србије да се она сведе на границе Београдског пашалука (Османске империје) постаје реалност.⁹

Томе доприноси и одвајање Аутономне покрајине Војводине из састава Србије (иако Срби имају етничку већину). Запад помаже разградњу Србије формирањем сепаратистичке интелигенције (у односу на Србе и Србију), сепаратистичких политичких партија и тзв. војвођанског идентитета. У Рашкој области Запад подржава сепаратизам муслимана који живе у овој области (они је називају Санџак), чиме се раздваја Србија од Црне Горе.

Перспективе су, дакле, веома тмурне и магловите. Сам нестанак Срба уз наметање стигме о геноцидности, коју на међународном нивоу за сада, спречава Русија, јер у Савету безбедности Уједињених нација (и на друге начине) спречава да се усвоје западне Резолуције о геноцидности српског народа (и потреби његовог коначног уништења).

Уз губитак територија (животног простора) у остацима словенских држава преузимају се и (државне) институције које су важне за опстанак православних Словена, од чега није поштеђена ни црква.

Видимо да се у Украјини ствара нова црквена неканонска структура од стране Фанара – тзв. Православна црква Украјине, што је наговестило да се идеја источног папизма почиње спроводити у агресивнијој форми.¹⁰ Истовремено Константинопољска патријаршија, уз потчињавање

случају албанизација Македонаца би се олакшала, односно нестанак Словена био би само питање времена.

9 На једној научној конференцији, тада, висока функционерка Социјалистичке партије Србије (касније је као народна посланица напустила партију) нагласила је да Србију треба свести на Београдски пашалук, јер има недовршене границе. Уследила је полемика у којој је објашњено да је то усташка идеја, али већ после неколико дана у гостовању на једној телевизији тврдила је да у питању Србије није могуће успоставити праведне границе, те је најбоље да нестане са политичке карте.

10 Види: *Бук фанаритизма кружи православљем*, тематски зборник, приредио Зоран Милошевић, Примапром/Балканска геополитика, Бања Лука, 2020.

православних Словена, нуди укидање самосталности њихових цркава, а као замену је већ формирала словенски викаријат¹¹ који даје аутономију служења на црквенословенском језику, али не и аутономију и самосталност по питању власти и одлучивања. На жалост, бројне нове владике и свештеници су школоване на Западу и пристају на ову погубну новотарију, а све ради потчињавања папи (Римској цркви). Сачувати Цркву од преузимања православним Словенима непријатељских лица, значи сачувати је и као институцију у којој постоји реална власт. Пример који нам долази из Молдавије¹² открива много. Наиме, у Извештају Лондонског Chatham House (у јавности познатог као Краљевски институт за међународне односе), питање молдавског православља разматра се заједно са будућношћу Белорусије и Украјине, при чему се указује да британски експерти овим државама предвиђају „жестоку борбу за своју будућност“, дајући уз то и мноштво занимљивих информација. Према томе, могућности Англосаксонаца да се боре са Русијом у Молдавији су „ограничене“, али Лондон не губи наду: саветује да се „донатори“ ослоне на информативне кампање, да уведу у образовне програме предмете који ће садржавати русофобне теме и да наставе да подржавају „цивилно друштво“. Генерално, „да ојачају полуге западне меке моћи у овој земљи као и да формирају механизме финансијске помоћи русофобима“.

Трећи молдавски „проблем“ (идентичан је и белоруском и украјинском), кажу у лондонском Институту је што Русија

11 Фанар создаёт „церковь для всех американцев“, В т.н. Викариат приходов славянской традиции Константинопольского патриархата вошли проходимцы с сомнительным каноническим статусом, https://ruskline.ru/news_rl/2020/03/11/fanar_sozdaet_cerkov_dlya_vseh_amerikancev

12 Читава република је уплетена у мрежу западних невладиних организација (НВО) и фондова. Према подацима УСАИД-а, 2012. године је у Молдавији регистровано више од 8.200 „организација цивилног друштва“. Сад их је још више. Непосредно пре избора, заменик Партије социјалиста Богдан Цирда представио је књигу о мрежи невладиних организација које се финансирају из иностранства. Број НВО у републици порастао је са 38 у 1991. години на 7.000 у 2007. години. То је посао! До 2020. године у малој Молдавији већ постоји 14.000 таквих НВО. „Ово омогућава невладиним организацијама да продру у све државне структуре: парламент, председничку администрацију, Национални центар за борбу против корупције ...“ Види: Владимир Малышев, План ликвидације Молдавије как государства действует, <https://www.fondsk.ru/news/2020/11/03/plan-likvidacii-moldavii-kak-gosudarstva-dejstvuet-52184.html>

„осваја срца и умове преко Руске православне цркве“. „Молдавска православна црква, која је подређена Руској православној цркви, активни је вектор руског утицаја и пропаганде у Молдавији. Чак 80 одсто верника припада овој цркви, а да проблем буде већи, ово је институција с највећим поверењем у земљи. Наиме, према истраживању јавног мњења чак 70% испитаника сматра Молдавску цркву у сваком смислу морално снажном и неувученом у различити криминал“. У Лондону сматрају да је црква у Молдавији главна у ширењу антизападних вредности, те да даје нескривену подршку (бившем) молдавском председнику Игору Додону. Због тога када западне невладине организације, покрети и активисти критикују цркву само добијају минус, те лондонски *Институт саветује да „не привлаче пажњу на себе делујући против цркве у Молдавији, док не стигну млади прозападни свештеници који су на школовању“*. Другим речима, поткопавање православља у Молдавији планирано је тихо, изнутра, и по епархијама.¹³ Да поновимо једну реченицу: „лондонски *Институт саветује да не привлаче пажњу на себе делујући против цркве у Молдавији, док не стигну млади прозападни свештеници који су на школовању“*. Каква је наша реакција на ову чињеницу? Никаква, и даље школујемо свештенике по иностранству, а онда се патимо када пројаве русофобију или србофобију и жељу да разруше канонско јединство у Белорусији или Србији (или било где у православном свету).

Шта би, дакле, могло бити главна мета, када је у питању најважнија словенска православна црква?

Суштина удара на Руску цркву (преко Украјине, али и преко Белорусије и у самој Русији) јесте приморавање да се одрекне концепције Москва – Трећи Рим. Наиме, Законодавна повеља о оснивању Московске патријаршије, коју су 1589. године потписали константинопољски, јерусалимски и александријски патријарси, као и вршилац дужности патријарха антиохијске катедре, гласи: „Откако је стари Рим пао у јерес, Другим Римом, то јест Константинопољем

13 Рецепты британских аналитиков по борбе с православием в Молдавии, <https://news-front.info/2019/01/06/retsepty-britanskih-analitikov-po-borbe-s-pravoslavciem-v-moldavii/>

владају безбожни Турци; твоје, о благочестиви царе, Велико руско царство, Трећи Рим, надмашиће све благочестјем и ти си једини под капом небеском хришћански цар, постављаш се од целе васељене, од свих хришћана.¹⁴ Чињеница је да је Русија – „Трећи Рим“ уграђена у сам чин оснивања Московске патријаршије, те да одрицањем од ове концепције заправо се православни Русије одричу црквене самосталности и пристају да буду део већ формираног „словенског викаријата“ који је потчињен „источном папи“. Управо и Томос који је Фанар дао тзв. Православној цркви Украјине не предвиђа њену самосталност, него потчињеност Константинопољском источном папи.

ФАЛСИФИКОВАЊЕ ИСТОРИЈЕ И ИЗГРАЂИВАЊЕ СОЦИЈАЛНИМ ИНЖЕЊЕРИНГОМ НОВИХ НАРОДА

Уз све то, у Украјини, а уз помоћ унијата и римокатолика, озбиљно се ради на фалсификовању историје цркве и православља. Да би нова историја дошла до глава људи, од 2018. године Украјински римокатолички универзитет спроводи курсеве за усавршавање наставника историје широм Украјине, 200 људи годишње се уведе у стање уверености да су у праву. Тако се формира невероватан број „форматираних“ наставника историје.¹⁵ Тако историја, заправо, постаје средство геополитике, а не објективна наука.

Да Запад и непријатељи Словена не мирују показују бројни индикатори. На пример, и у Србији и Русији покреће се акција формирања нових идентитета, по правилу србо и русофобичних. Тренутно у Србији, уз финансирање Сорос фонда, Брисела, Вашингтона и бројних других невладиних организација ради се на пројектима стварања у Централној

14 Дмитрий Скворцов, О бездействии ОВЦС МП перед лицом покушения Фанара на Православие: Московская патриархия отрекается от „Третьего Рима“?, <https://www.fondsk.ru/news/2020/12/19/o-bezdeystvii-ovcs-mp-pered-licom-pokusheniija-fanara-na-pravoslavie-52502.html>

15 Дмитрий Скворцов, Киев превращают в опытное поле „воссоединения христианской Церкви под омофором папы Римского“, <https://www.fondsk.ru/news/2020/08/26/kyev-prevraschaut-v-opytnoe-pole-voossoedinenia-hristianskoj-cerkvi-pod-omoforom-papy-rimskogo-51700.html>

Србији торлачке, а на Југу шопске нације. *Бивши председник САД, Барак Обама, изјавио је да ће у „XXI веку у свету бити формиране нове нације, а тим процесом руководе САД, Велика Британија и њихови савезници“*.¹⁶ Јасно је да актуелна „криза идентитета“ има свој политички узрок, те апсолутно није случајно то што савремени човек, према мишљењима З. Баумана о Ј. Харбамса, мора неколико пута дневно да се „самоопредељује“ и идентификује. Другим речима нема ни говора да се подржава нешто трајно, вечно, па ни идентитет код људи.

На жалост, изградња нових народа и нових идентитета се у Србији, између осталог, ради и преко званичних државних институција, невладиног сектора и Универзитета у Новом Саду (пре свега по питању стварања торлачке и шопске нације). Такође, Румунија и западни савезници ове државе граде идентитет Влаха као румунски и антисрпски. Оно што је интересантно са аспекта геополитике и будућности православних Словена је одсуство проучавања Румуна и Румуније, као и њихове улоге у раздвајању Источних и Јужних Словена.

Гроф Камило Бенсо ди Кавур: „Стварамо Румунију да раздвојимо Јужне и Источне Словене“

16 А. Фурсов, Пролог к будућему: Президентские выборы в России в контексте русской истории и мировой политики, *Беларуская думка*, № 5, Минск, 2012, стр. 61.

Наиме, подсетили би на изјаве грофа Кавура, у то време премијера Краљевства Сардиније и главног геополитичара Запада, који је после Кримског рата (1856), у којем је Русија поражена, радио на формирању нове државе Румуније да се то чини ради „раздвајања Источних и Јужних Словена“. Такође, после пораза Русије од Јапана (рат се водио од 1904. до 1905. године) западне силе, пре свега Аустро-Угарска, користећи се изгубљеним самопоуздањем Петербурга и неспремности војске за нови рат, спречава Србију да избије на Јадранско море и наврат-нанос формирају, после Балканских ратова, нову државу – Албанију.

Карта раздвајања Јужних и Источних Словена

Треба знати да је пре и за време Османске империје Албанија (Албанци су је звали Арберија!) била је географски појам, а на данашњој територији све до смрти Скендербега (који је такође био по етничком пореклу Србин, пре исламизације звао се Ђурађ Кастриот¹⁷) и окупације тих

17 Ђурађ Кастриот (алб. Gjergj Kastrioti; Сина, 6. мај 1405 — Љеш, 17. јануар 1468), познатији као Скендербег (алб. Skënderbej/Skënderbeu од тур. İskender Bey), био је српски борац против османских освајача и исламизације, којег су

предела од Турака, већина становништва Албаније су били Словени (Срби). *Да је Албанија географски појам рекао је на Берлинском конгресу и пруски канцелар Ото фон Бизмарк (1815-1898).* И биће то Албанија још дуго времена, све док јој се 1913. године, једном међународном конвенцијом, нису фиксирале политичке границе.¹⁸ Име Албаније као географски појам до 1913. године у историју је увео Србин Ђорђе Манијак.¹⁹ Прва у историји позната држава именована Албанија (ne Shqipëria, niti Arbëria!) формирала се испод реке Дрим, у данашњој области Дукађин и Мирдита. Њен владар је био Србин Прогон, чијем ће сину Димитру српски владар Стефан Првовенчани дати за жену своју кћерку Комнену, која ће владати том Албанијом не само поред свог супруга, већ – пошто је он умро – и самостално.²⁰

Оно што је трагично јесте да је прародитељ Албаније Србин Јероним де Рада, док је прву школу на албанском језику отворио, такође Србин, Доситеј Обрадовић.

Не само на северу од Дрима, већ и на истоку од Црног Дрима, гро становништва је до краја XIX века био православне вере и српске националности, што нам сведочи и велики албански пријатељ, Енглез Noel Malcolm. Ево што каже дословно: „Shumica e popullsisë së Lumës mbeti sllavishtfolëse dhe ortodokse deri në shekullin XIX” [Већи део становништва Љуме (данас област Источне Албаније,) говорило је словенским језиком и било православно све до XIX века]. (Malcolm 2001, 157)

Албанци присвојили као свог националног хероја.

Према Гибону, Ђурђева породица Кастриот(и)ћа води порекло од старог српског братства Браниловића (Бранила) из Зете. Скендербегов деда, Павле Кастриотић, доселио се у Јањину у Епиру као српски кефалија. Скендербегов отац, Иван Кастриот, био је кнез Епира, који је држао Мат, Кроју, Мирдиту и Дибер. Његова мајка, Војислава, била је принцеза такође српског порекла, ћерка Гргура Бранковића и унука чувеног српског витеза Вука Бранковића. Неке мање поуздане анализе стављају је у породицу Трибалда, пореклом из Старе Србије. Иван Кастриот је био међу првима који се супротставно упадима Бајазита I, међутим, његов отпор није имао никакав значајан ефекат. Види: <https://sr.wikipedia.org/sr-ec>

18 Каплан Буровић, САМОДЕСТРУКЦИЈА: Допринос Срба изграђивању албанске нације, државе и народа, <https://naukaikultura.com/samodestrukcija-doprinos-srba-izgradjivanju-albanske-nacije-drzave-i-naroda/>

19 Исто.

20 Исто.

Тако су дуж XVII и XVIII века Албанци планина Средње Албаније силазили у данашњу Северну и Источну Албанију, настањивали је за стално и албанизовали словенско становништво. Ово нам сведочи и познати француски научник, етнограф и географ Ами Буе (Boué, 1794-1881), који је лично посетио те крајеве и о томе оставио сведочанство.

То је признао и албански оснивач нео-шћиптаризма Бранко Мерџани (Merxhani), додуше додајући још неке народе да би бројем умањио значај словенске крви. Овај дословно каже да у својим жилама Албанци имају крви: „словенске, грчке, турске, арабске, черкеске, италијанске, француске, немачке и др.” (Merxhani 1935, 5)

Због тога Каплан Буровић, који је рођен у Албанији и представља одличног познаваоца историје Албанаца, констатује: „Ова историја припада Албанији, али не и албанском народу. Исто тако и историја феудалне породице Прогон, Скура (Михаило, Прогон), па Комненос (Михаило I, Теодор, Михаило II, Јован Асен, Александар, Комита), па Балшић, па Душман (Дамиан, Горан, Ненад и Љеко), па Јуришић, Јонима, Захарија, па Музака, па Арјанити, породица Црнојевић (Стеван, Иван, Радић и Станиша-Скендербег), породица Дукађини и друге, све до феудалне породице Бушатлија. Којем год народу припадале оне и какве год вере биле, изузимајући породицу Топија и Дукађини, прва анжуинског и друга немачког порекла, све су оне биле месне, мештани и, као такве, не могу се сматрати окупаторима, ни кад су самостално владале, нити кад су биле у вазалном односу са византијском владајућом династијом, посебно са српском владајућом династијом Немањића, па ни са млетачким властима. Изузетак чине оне феудалне породице, које су се преко исламске вере истоветиле са турским окупатором и представљале турску власт, реализирајући и турске окупаторске планове и циљеве, све до турцизирања месног становништва.“²¹

Такође треба знати да Албанци никада нису имали ни своју православну цркву. Осамостаљење албанске

21 Каплан Буровић, САМОДЕСТРУКЦИЈА: Допринос Срба изграђивању албанске нације, државе и народа, <https://naukaikultura.com/samodestrukcija-doprinos-srba-izgradjivanju-albanske-nacije-drzave-i-naroda/>

православне цркве од Константинопољске патријаршије дело је Грка Фан Нолија (право име Теофан Мавроматис) и Србина Ђорђа Николића, оца велеславног књижевника Миђенија. Преко Српске цркве сами Албанци су и примили хришћанство, кога су се делом одрекли током окупације од стране Османлија.

Додатна со на рану је и чињеница да је Србија била прва земља на свету која је признала Албанију за сасвим независну државу, мутне дане 1913, када су се Велике Силе спремале да је ставе под протекторат Италије или Аустрије.

Све горе наведене чињенице, са још јаснијим увидима (истраживала је у Бечком архиву) дала је бугарска научница Теодора Толева у својој докторској дисертацији „Утицај Аустроугарске на стварање албанске нације 1986 – 1908“,²² али која је после објављивања дисертације као књиге, иако млада, неочекивано преминула.

У свим цитираним радовима наводи се кључна теза да је ондашњи Запад подржао Аустро-Угарску у стварању Албаније, јер је био сагласан да Србима не треба дозволити да имају излаз на море. А држава без мора није потпуно суверена држава.

Треба, свакако, подсетити и на геополитичке игре Запада током и после ослобађања балканских народа од Османлија. Не могавши да спречи распад Османске империје, Запад је приступио другом лукавству, ствара Румунију да раздвоји Русе и Србе, а у Бугарској и Грчкој, наравно и у Румунији поставља *немачке династије*: Сакс-

22 „Одавно није запамћено оволико интересовање за књигу са строго научном тематиком као што је био случај са делом покојне бугарске историчарке Теодоре Толеве под називом Утицај Аустроугарске империје на стварање албанске нације (1896–1908). Издавач је кућа „Филип Вишњић“, а саиздавач Институт за европске студије. Како истиче др Александар Раковић у предговору српском издању, српски језик је четврти језик, након шпанског, бугарског и немачког издања, на коме се саопштавају открића Толеве у вези стварања албанске нације. Књига ће ускоро добити и своје грчко и руско издање. У том раду Толева долази до закључка да аустроугарска дипломатија игра одлучујућу улогу за развој осећања националне припадности Албанаца у Османској империји, која се претворила у тамницу народа на исти начин као и Аустроугарска империја. Политичка акција Беча је одлучујућа за процес националне изградње у светлу Ернеста Гелнера и његове модернистичке теорије, што касније доводи до стварања албанске државе.“ Види: Горан Игић – Како је уобличена албанска нација, *Печат*, бр. 449 (9. 12. 2016)

Кобург и Гота (Haus Sachsen-Coburg und Gotha), Шлезвиг-Холштајн-Сондербург-Гликсбург (Schleswig-Holstein-Sonderburg-Glücksburg) Хоенцолерн - Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen. *Шта је заједничко овим династијама?* Заједничко им је да потичу од Тевтонских витезова или Тевтонског реда, који је био ексклузивни војнички ред Римокатоличке црква за борбу против Словена (Руса). Заправо податак о отмици 330.000 квадратних врста од Словена је податак о недељу овог реда. (Кострикова 43). Тако се сувереност претворила у потчињеност новом центру моћи, овај пут на Западу. Ова чињеница помаже да се разуме одакле не само неспоразуми између Јужних Словена и неуспех у њиховом уједињавању (Балканска федерација), већ одакле је потицала и мржња, па и отворени војни сукоби. Међутим, чињеница о власти Немаца над балканским државама се прећуткује, а у употребу уводе имена држава или народа, чиме се заправо скривају они који вуку конце.

У то време само су Срби имали своје династије (у Србији - Обреновиће, а у Црној Гори - Петровиће). Обреновићи су се трудили да граде независну Србију, са ослоном на Русију. Међутим, то није трајало дуго. У *Мајском преврату 1903. године убијени су не само краљ и краљица, него и сви припадници династије Обреновић, њих 123* (што се по правилу не изговара, као и да је њихова ликвидација било дело масона).²³ Доласком на власт Карађорђевића који су били масони, не само да нестаје суверенитет Србије, него је потчињена окултном центру на Западу, што ће на крају престолонаследника Александра Карађорђевића, после формирања Краљевине Југославије коштати и живота, када је хтео да напусти ову окултну дружину.

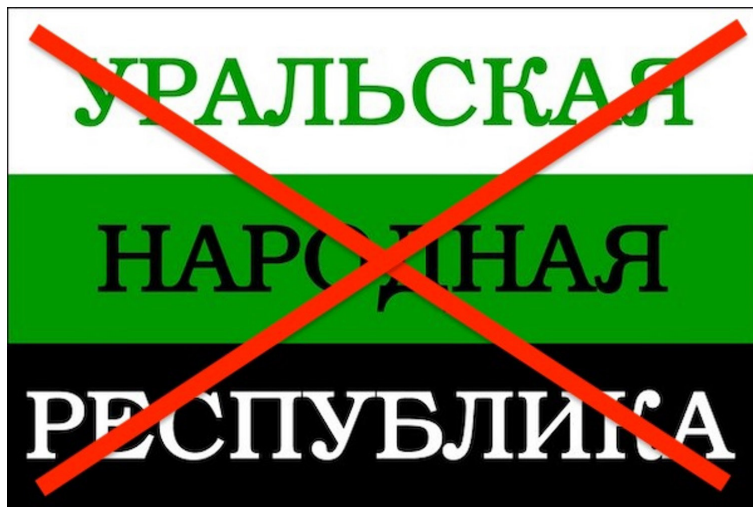
Осим што су ондашње западне силе, на челу са Аустро-Угарском и Немачком (често и Француском и Енглеском) биле против јачања Словена на Балкану и против њиховог територијалног повезивања, преко ондашњих Дунавских кнежевина (Влашке и Молдавије) са Русијом (Милошевић

23 Зашто су у мајском преврату 1903. убијена и 123 члана краљевске породице Обреновић? <https://balkanskageopolitika.com/2020/01/16/zasto-su-u-majskom-prevratu-1903-ubijena-i-123-clana-kraljevske-porodice-obrenovic/>

2019, 262 – 290). (и избијања Србије на море, оне су разбиле и језичко јединство православних Руса и Срба, али и Срба и Бугара. Извођач радова био је Србин Вук Стефановић Караџић, који се још увек слави као велики научник-филолог, толико да није могућа ни најмања критика његовог (не)дела. (Милошевић, Минович, Иванова 2016, 10 – 26.) Подсетимо да су до Вукове реформе руски и српски народ имали један књижевни језик. Истовремено, урађена је и реформа језика у новоформираној држави Румунији, где је створен румунски језик (првобитно на ћирилици – до 1862. године, а потом латиници). Крајем XIX века објављен је и први *Речник румунског језика*, Јоана Масима, који је дочекан са поругом од сународника. Међутим, овим потезом се отворио пут културолошком и етничком инжењерству уклањања свести о постојању некадашње словенске винчанско-трипољске цивилизација на том подручју у свести новостворене румунске нације. (Шуљагић 2017, 60) Овим је бетонирана подела и удаљавање становника Румуније из корпуса словенског народа. Од тада Румуне су у Европи називали „бастионом Западне Европе пред северним гигантом“ или „Термопилом Европе“. (Тамбора 2007, 169-170)

У сваком случају језичко удаљавање и политичко недозвољавање проучавања прошлости Румуније „неподобним“ научницима довело је до прихватања новостворене „романске“ државе римских војника (што у превод значи реч Румун), али и до сузбијања интереса за ову државу, посебно међу Србима.

Запад и у Русији покушава да ради исто што и у Србији. С тога је важно проучавати српско искуство, јер како рече један руски истраживач, „Ви сте, Срби, наши живци“. (Дугин 2004, 6) Разбијање руског народа се одвија преко стварања русофобичних народа по обрасцу Украјине и у Белорусији у и самој Руској федерацији. Покушај обојене револуције у Белорусији, са подршком од стране Запада белоруском русофобичном национализму, много говори. Такође, појава на друштвеним мрежама профила који подстичу стварање нових народа у Руској Федерацији није за занемаривање.

Застава „Уралске Народне Републике“

Почетком XXI века Русија се суочила како са геополитичким претњама одузимања територија, тако и са изазовима глобализације. У вези са тим посебну актуелност стекла су питања регионалне политике и регионалних идентитета. Сагласно аргументима пописивача који су учествовали у сверуском попису становништва 2010. године, између варијанти националног самоопредељења били су фиксирани „Сибирци“. Двосмислена реакција на ову ситуацију политичара, званичника, научника, широког круга јавности данас је једна од најприсутнијих на интернету у Сибиру. На посебном сајту организована је акција „Пријави се као Сибирец“ која се назвала: „Пријатељи, Сибирци! Према руском Уставу, национална припадност грађанина не одређује се према пасошу, не по налогу владе, већ према самоидентификацији особе. Попис становништва из 2010. године предвиђа изјашњавање „Сибирец“. Истовремено, московски званичници и посланици на сваки могући начин покушавају да ометају нашу сибирску самоидентификацију. Сибир није место боравка, ни печат у пасошу. Сибир је стање духа. Реци гласно да си СИБИРАЦ! Унесите своје презиме на списак Сибирца и реците ми шта мислите. Сибир није колонија! Све док смо јединствени, непобедиви смо!“²⁴

24 Марина Жигунова, Сибирјак как новая национальность: миф или реальность?,

Није нам познато да ли руски политичари схватају шта су учинили када су дозволили да се појави нови народ „Сибирци“, али и игра са Уралском Републиком, где сепаратистичке идеје нису замрле ни до данас, што се види и из покушаја Запада да је оживи, а чији су део и сва збивања око Алексеја Анатољевича Навалног.²⁵

ПОЛИТИЧКО ПОНАШАЊЕ ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА И ТРАЖЕЊЕ ОДГОВОРА НА АГРЕСИЈЕ ЗАПАДА

Словени су различито реаговали на све ове поразе. По правили брзо су предавали забораву изгубљене територије, али и на њима преостало словенско становништво препуштајући га асимилацији, што је пракса присутна и данас и код Срба и код Руса, чак и када је у питању дијаспора, тј. економска миграција.

Наравно, било је и другачијих реакција у смеру тражења отпора агресији Запада. Тада би Словени тражили своје јединство. Подсетимо да су постојала таква четири покрета: словенофили, панслависти, неослависти и свеслависти.²⁶ Сви они су покушали да понуде решења словенског питања, али резултата није било. Заправо, резултат је нешто сасвим супротно од траженог – евроазијство, као интеграциони пројекат са несловенским народима. Истраживачи словенског питања наглашавају да су Немци, а сада и други са Запада, од XI века, а после раскола хришћанства (има мишљења да је све почело заправо у VIII веку и ратовима Карла Великог) користили сличну стратегију у борби са Словенима, а да они нису нашли одговор како да се сачувају, што је невероватни пораз.

<https://www.gumilev-center.ru/sibiryak-kak-novaya-natsionalnost-mif-ili-realnost/>

25 Иљя Белоус, Запад формирает „Уральскую республику“, <http://навалный.ru-an.info>; Уральская Республика, <https://ru.wikipedia.org/wiki>; Как в 1993 году Урал пытался стать республикой, https://weekend.rambler.ru/read/39703861/?utm_content=weekend_media&utm_medium=read_more&utm_source=copylink; Упор.: Уральская республика: поражение и реванш Эдуарда Росселя (1993). Часть II, <https://regnum.ru/news/polit/2459666.html>

26 Види: Е.Г. Кострикова, *Геополитические интересы России о славянский вопрос*, Идейная борьба в российском обществе в начале XX века, стр. 74.

Истина, ратове које би Запад покренуо против Словена, ови су уз велике жртве добијали, али у политичкој и културној борби су губили, посебно у наметнутом „рату идентитетима“, где се примећује одсуство снажног националног идентитета код Словена, па тако и код Руса,²⁷ односно склоност ка брзој асимилацији у друге народе. (Тимофеев 2000, 25)

Сада је, ево, дошло до нас, то јест до одузимања територије и идентитета Белорусији и остатку остатака Србије и њихово удаљавање од православних Словена и реинтеграцији у културу Запада и латинског идентитета. Живи сведоци овог процеса смо управи ми (и овде присутни). Питање је да ли ћемо се и ми као претходне генерације правити да проблем не постоји или ћемо покушати да тражимо решење. Да подсетим, у науци није најважније решење научног проблема, већ његово дефинисање. Решење може бити нађено и после деценије или сто година, али је важно да се дефинише проблем. (Милошевић 2010, 357-384)

До сада смо, дакле, износили податке из историје, из чега се види да наши преци нису нашли одговор на уништавања Словена и одузимања територија. Неспорних успеха у одбрани је, свакако, било, пре свега када је Запад атаковао војно. Први и Други светски рат ово убедљиво сведоче. Међутим, победити се и морало, јер је план нациста био уништење Словена, посебно православних Руса и Срба. (Туваљевић 2020, 274-298)

Податак да је у међувремену нестало преко 40 народа словенског језика и величине одузетих територија које се мере стотинама хиљада квадратних километара то убедљиво сведоче. А данас, шта рећи за Украјину? Шта ће од, или из Украјине остати у руском свету? Шта рећи за социјални инжењеринг у Србији на стварању нових србофобичних народа? Да ли ће Србија и Срби преживети овај експеримент или је то њихов крај?

На покушај да заинтересујемо неке руске колеге за словенско питање, обично одговарају „нама територија није неопходна“ или „Русија се и овако проширила“ (на рачун Арктика и северних територија), али се заборавља да су то *територије без људи*. Треба ли подсетити колико је Руса

27 Исто, стр. 42.

остало ван Русије после распада СССР-а? Зашто се и Русија немарно односи према својим људима?

Но, да се вратимо агресији Запада на земље православних Словена. Шта ми предузимамо по питању културолошке агресије (на пример наметања латинице), на социјални инжењеринг (стварања нових народа), на измену нашег идентитета у русофобичном и србофобичном смеру откинутих делова Словена (Украјина и Црна Гора су само последњи примери) нисмо нашли одговор. (Милошевич 2020, 91-98) Да подсетимо да је Рацел у својој књизи „О законима просторног раста Држава“ (1901) издвојио *седам закона експанзије*: 1) *Величина Државе расте сразмерно развоју њихове културе.* 2) *Просторни раст Државе прате друга испољавања њеног развоја у сферама идеологије, производње, комерцијалног пословања, снажног „привлачног зрачења“, прозелитизма.* 3) Држава се шири, гутајући и упијајући политичке јединице мањег значаја. 4) Граница је орган смештен на периферији Државе (схваћене као организам). 5) Остварујући своју просторну експанзију, Држава тежи ка обухватању свих региона најважнијих за њен развој: обала, сливова река, долина и уопште свих богатих територија. 6) Почетни импулс експанзије долази споља, пошто Државу на њено ширење изазива држава (или територија) са очигледно нижом цивилизацијом. 7) Општа склоност ка асимилацији или аспирацији слабих нација подстиче на још изразитије повећање територија у кретању које само себе храни. (Дугин 2004, 41-42)

Одговор на експанзију Запада, дакле, дефинитивно треба да почне од сфере културе, идеологије, па тек онда производње итд. Русија данас наступа гасоводима, Запад културом и идеологијом. Русија инвестира у производњу, а Запад инвестира у невладине организације које шире западни систем вредности и идеологију демократије.

КАКВА БИ РЕШЕЊА МИ МОГЛИ ДА ПРЕДЛОЖИМО?

Овде бисмо подсетили на митрополита санкт-петербуршког и ладошког Јована (Сничева), јер мислимо да ослонац на његове мисли може довести до поправљања

геополитичког положаја православних Словена. О демократској западњачкој антимонархистичкој формули „поделе власти“ владика Јован каже следеће: „Нашим народним традицијама не одговара толико хваљени систем “раздеобе власти“, који попут рђе нагриза и разједа читав систем државне управе, супротстављајући органе власти, један другоме на свим нивоима, стимулишући бескрајно политичко интриганство, несавесност и каријеризам. Могуће је и мора се говорити само о озбиљном и хармоничном раздвајању функција јединствене по својој природи државне власти, која уз то у лицу свога Врховног Представника мора да буде избављена од срамног и циничног циркуса такозваних демократских народних избора“²⁸.

Митрополит Јован тврди и да је сасвим погрешно супротстављање самодржавља начелу народног представништва, али сматра да истински православни монархизам не сме имати ничег заједничког са индивидуалистичким концептом западњачког парламентаризма који представља „поприште међупартијских обрачуна и извор друштвених смутњи, све док не доспе под контролу вештих закулисних махинатора који ће задобити несметану слободу да своја дела таме обављају у име народа“. Но Владика уместо безбожног и антинародног западњачког парламентаризма и партијашења, нуди хришћанску алтернативу засновану на традицијама руске саборности, органској мисли и ослањању на природне друштвене групе које постоје од када постоји и људско друштво.

„Опште непосредно изборно право – појава је аморална и рушилачка јер развија политички цинизам до невероватних размера, народ чини предметом нечасних манипулација, које, уз савремени развој средстава масовног информисања, добијају заиста неспречив размах. Зашто никоме не пада напамет да, уз помоћ свеопштег гласања, бира хирурга или истражног судију, шофера или авијатичара? А зар је управљати скалпелом, аутобусом, авионом, теже него управљати огромном државом, оптерећеним најтежим проблемима?²⁹

28 Марко Б. Димитријевић, Политичка философија митрополита Јована Сничева, <https://www.czipm.org/snicev.html>

29 Исто.

„Извор власти је један – Бог. Људи сами по себи нису извор власти, колико год много да их је, и у каквој год да су сагласности. Народовлашће, „народна влада“, са хришћанске тачке гледишта су бесмислица. Народ никоме не може да преда своју „власт“ јер он ту власт просто-напросто нема.“³⁰ Демократија, дакле, није решење³¹, с тога се морамо окренути *утврђивању православне политичке културе, а потом њене популаризације, свим савременим средствима*. Докле да се стидимо своје политичке културе или да је сматрамо мање вредном? Није случајан атак на православну цркву, како у Украјини, Белорусији, тако и у Србији. Преузимањем ове институције, одузима се последња и најважнија тачка отпора.

Следеће је стварање популарне масовне културе, идеологије, производње, комерцијалног пословања и снажног „привлачног зрачења“, тј. прозелитизма. Данас је услов за долазак страних (западних) инвестиција као и за давање кредита православним земљама, између осталог, омогућавања рада тајним окултним друштвима и невладином сектору. (Милошевић 2019, 89-90) Тиме се обесмишљава патриотизам. *Чему љубав ка отаџбини кад представници власти омогућавају, у замену за инвестиције, рад пете колоне у земљи?*

Да би се „привлачно зрачење“ остварило потребно је јавности понудити нешто боље од либералног тоталитаризма и деструктивизма. Подсетимо како је одличан успех у свету имала краткотрајно рекламирана идеологија „суверене демократије“³², која је представљана као „Путинова идеологија“.³³ Управо то „боље“ морају понудити православни Словени, јер се и духовној сфери и формирао фронт борбе сличан оном стварном војном у Другог светском рату чији је коначни циљ уништавање православних Словена, а њихове земље разделити између агресора.

30 Исто.

31 Последњих деценија догодила се промена у тумачењу демократије (тако да нема јасне њене дефиниције, али ни гаранције, да се неће појавити још новија тумачења. Истовремено, неки аутори наводе да би читаве народе захватио ужас када би знали колико нестручни људи владају њима. Види: Н.А. Нарочницкая, *Демократия XXI века: перерождение смыслов и ценностей*, у зборнику: *Оранжевые сети от Белграда до Бишкека*, Алетејя, СПб, 2008, стр. 5.

32 Види: *PRO суверенную демократию*, Сборник, сост. Поляков Л. В.-Издательство „Европа“, Москва, 2007.

33 Види: Алексей Чадаев, *Его идеология*, Издательство „Европа“, Москва, 2006.

РЕФЕРЕНЦЕ

- Албанизација Срба у Дреници: Дреница друга српска Света Гора, <https://balkanskageopolitika.com/2020/10/27/albanizacija-srba-u-drenici-drenica-druga-srpska-sveta-gora/>;
- Баук фанариотизма кружи православљем*, тематски зборник, приредио Зоран Милошевић, Примапром/Балканска геополитика, Бања Лука, 2020.
- Белоус, Иљја: Запад формира „Уралскују републику“, <http://навальный.ru-an.info>;
- Буровић, Каплан: Самодеструкција: Допринос Срба изграђивању албанске нације, државе и народа, <https://naukaikultura.com/samodestrukcija-doprinos-srba-izgradjivanju-albanske-nacije-drzave-i-naroda/>
- Димитријевић, Марко Б.: Политичка философија митрополита Јована Сницева, <https://www.czipm.org/snicev.html>
- Дугин, Александар: *Основи геополитике, књ. 1, Геополитичка будућност Русије*, Екопрес, Зрењанин, 2004.
- Ђорђевић, Јован 1895: Равнодушност Срба према територијама и сународницима иде до самоуништења, <https://balkanskageopolitika.com/2020/07/11/profesor-jovan-djordjevic-1895-ravnodusnost-srba-prema-teritorijama-i-sunarodnicima-ide-do-samounistenja/>
- Жигунова, Марина: Сибирјак как новая национальность: миф или реальность?, <https://www.gumilev-center.ru/sibiryak-kak-novaya-natsionalnost-mif-ili-realnost/>
- Зашто су у мајском преврату 1903. убијена и 123 члана краљевске породице Обреновић? <https://balkanskageopolitika.com/2020/01/16/zasto-su-u-majskom-prevratu-1903-ubijena-i-123-clana-kraljevske-porodice-obrenovic/>
- Игић, Горан, “Како је уобличена албанска нација”, *Печат*, бр. 449 (9. 12. 2016)
- Как в 1993 году Урал пытался стать республикой, https://weekend.rambler.ru/read/39703861/?utm_

content=weekend_media&utm_medium=read_more&utm_source=copylink;Кикешев, Николай: *Славянская идеология*, Институт русской цивилизации, Москва, 2014.

Кострикова, Е.Г.: *Геополитические интересы России о славянский вопрос, Идеиная борба в российскийском обществе в начале XX века*, Кучиково Поле, Москва, 2017.

Кљосов, Анатолиј А.: *Порекло Словена, Осврти на ДНК-генеалогiju*, „Мирослава“, Београд, 2013.

Malcolm, Noël: *Kosova*, 2. изд. на албанском језику, Priština-Tirana, 2001.

Мальшев, Владимир: План ликвидацији Молдавији како државства дејствује, <https://www.fondsk.ru/news/2020/11/03/plan-likvidacii-moldavii-kak-gosudarstva-dejstvuuet-52184.html>

Merxhani, Branko: List Illyria, Tirana, 24.08.1935.

Милошевић, Зоран, “Узроци и околности који су утицали на предају Источног Баната Румунији од стране Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца (Југославије) после Првог светског рата”, *Национални интерес*, бр. 3, 2018.

Милошевич, Зоран: “Румынија и разделение јужних и источних славјана”, у зборнику: *Историческе везе Русије и Србије*, редактор Зоран Милошевич, Институт политических истраживања, Београд, 2019.

Милошевич, Зоран/ Мировић, Александра/ Иванова, Елена: *Реформа српског језика Вука С. Караџића у аспекту културног идентичности*, *Језик у култури и култура у језику*, „Сибак“, Новосибирск, 2016.

Милошевић, Зоран: “О избору научног проблема”, *Пословна економија*, бр. 1, Нови Сад, 2010.

Милошевич, Зоран: “Румынизам, Молдавија и Србија”, у зборнику: *Румински експанзионизам вчера и данас, Материјали Међународног научно-практичког конференцијског „100-годишњице анексије Бессарабије Румуније“*, Институт социјално-политических истраживања и регионалног развоја, Тираспол, 2018.

- Милошевић, Зоран: *Окултизам и политика*, Центар академске речи, Шабац, 2019.
- Милошевич, Зоран: “Православные славяне и их безопасность в XXI веке”, *Россия и славянские народы в XIX – XXI вв. Сборник статей. Международная научная конференция г. Новозыбков, Брянская область, 28 марта 2020 г.* Брянск 2020.
- Нарочницкая, Н.А.: “Демократия XXI века: перерождение смыслов и ценностей”, у зборнику: *Оранжевые сети од Белграда до Бишкека*, Алетейя, СПб, 2008.
- PRO суверенную демократию*, Сборник, сост. Поляков Л. В.- Издательство „Европа“, Москва, 2007.
- Радић, Првослав: Белешке о етничком идентитету Косметских Шиптара, <https://balkanskageopolitika.com/2021/01/06/beleske-o-etnickom-identitetu-kosmetskih-siptara/>
- Румунија и румунизација Срба*, зборник радова, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи. Шабац, 2018.
- Рощепий, Иван: Сколько Франция должна России за вторжение Наполеона, <https://cyrillitsa.ru/history/99774-skolko-franciya-dolzha-rossii-za-vtor.html>
- Рецепты британских аналитиков по борьбе с православием в Молдавии, <https://news-front.info/2019/01/06/retsepty-britanskih-analitikov-po-borbe-s-pravoslaviem-v-moldavii/>
- Сколько километров в версте, <https://zen.yandex.ru/media/cyrillitsa.ru/skolko-kilometrov-v-verste-5b07c9c72f578c614c6f7951>
- Смолин, М. Б.: „Украинская“ болезнь русской нации, Имперская традиция, СПб, 2004.
- Скворцов, Дмитрий: О бездействии ОВЦС МП перед лицом покушения Фанара на Православие: Московская патриархия отрекается от „Третьего Рима“?, <https://www.fondsk.ru/news/2020/12/19/o-bezdejstvii-ovcs-mp-pered-licom-pokushenija-fanara-na-pravoslavie-52502.html>

Скворцов, Дмитрий: Киев превращают в опытное поле „воссоединения христианской Церкви под омофором папы Римского“, <https://www.fondsk.ru/news/2020/08/26/kiev-prevrashchaut-v-opytnoe-pole-vossoedinenia-hristianskoj-cerkvi-pod-omoforom-papy-rimskogo-51700.html>

Тамбора, Анђело: *Кавур и Балкан*, Завод за уџбенике, Београд, 2007.

Тувальевић, Душан: “Значај Стаљина за словенске народе”, у зборнику: *Говор мржње и култура памћења*, приредили Зоран Милошевић и Милош Кнежевић, Институт за политичке студије, Београд, 2020.

Тимофеев, Михаил: *Россия незавершенный проект*, Ивановский государственный университет, Иваново, 2000.

Уральская Республика, <https://ru.wikipedia.org/wiki/>

Уральская республика: поражение и реванш Эдуарда Росселя (1993). Часть II, <https://regnum.ru/news/polit/2459666.html>

Фанар создаёт „церковь для всех американцев“, В т.н. Викариат приходов славянской традиции Константинопольского патриархата вошли проходимцы с сомнительным каноническим статусом, https://ruskline.ru/news_rl/2020/03/11/fanar_sozdaet_cerkov_dlya_vseh_amerikancev

Фролов, Владимир: Лукава католичка љубав и ратна одштета, <https://balkanskageopolitika.com/2020/12/28/lukava-katolicka-ljubav-i-ratna-odsteta/>

Фурсов, А.: “Пролог к будущему: Президентские выборы в России в контексте русской истории и мировой политики”, *Беларуская думка*, No 5, Минск, 2012.

Чадаев, Алексей: *Его идеология*, Европа, Москва, 2006.

Шуљагић, Сања “Поништавање националних идентитета на Балканском полуострву у деветнаестом веку са посебним освртом на Румунију”, у зборнику: *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.

Zoran Milosevic

**ON THE LOSS OF TERRITORY AND THE
ASSIMILATION OF ORTHODOX SLAVES**

Resume

According to Konrad Gesner, in the 16th century there were 60 peoples who spoke different Slavic languages. At present there remained only 14 Slavic peoples, others have been assimilated or erased from the ethnic map. Territories lost by Slavs make up about 700,000 square kilometers. In spite of that fact, the West still seeks to destroy the remaining Orthodox Slavs, creating new peoples with an ideology of hatred towards the people from which they originated.

Certain social institutes of Orthodox Slavs, in the first place the Church, proved to be under threat. In the field of Church, a policy of humiliation or refusal of autocephality and submission to Phanar, more precisely to the Patriarch of Constantinople as a new Eastern pope, is being pursued.

Keywords: Orthodoxy, Slavs, geopolitics, assimilation, ethnocide, Slavophobia, Russophobia, Serbophobia, Russians, Serbs, social engineering.

* Овај рад је примљен 18. јануара 2021. године, а прихваћен на састанку Редакције 20. марта 2021. године.